

*Leonardo da Vinci - Lebka
zobrazená v řezu, 1489*

Autor: Greg Johnson

Rasový realismus tvoří jeden ze základních intelektuálních pilířů bělošského nacionalismu. Podle tezí rasového realismu jsou rozdíly mezi rasami *objektivními přirozenými skutečnostmi*, předcházející lidské vědomí, společnost a dokonce i samotnou lidskou rasu – jelikož odlišné druhy a poddruhy existovaly už před počátkem lidstva. *Přirozenost* je třeba chápat v kontrastu ke *konvencím* – např. lidským jazykům či zákonům – které nezávisle na lidském vědomí a společnosti neexistují.

Coby objektivní skutečnosti nelze rasové odlišnosti bezpečně ignorovat ani je jednoduše změnit předefinováním právních či jazykových konvencí. Konvence dokáží změnit rasové reality jen do té míry, jakou usměrňují lidské činy k proměně přirozenosti samotné. Pokud tedy například ustanovíme eugenické či dysgenické pobídky, dojde ke změně genetické výbavy budoucích generací.

Opak rasového realismu představuje idea „rasy coby sociálního konstruktů,“ podle níž nejsou rozdíly mezi rasami objektivními fakty, ale spíše sdílenými společenskými konvencemi, které se mohou lišit místně i časově, podobně jako jazyk či pravidla stolování.

Sociální konstruktivismus rasy tvoří jeden z intelektuálních základů rasového rovnostářství – pokud je totiž rasa společenským konstruktem, lze totéž říci i o rasové nerovnosti. To s sebou přináší možnost nahrazení rasové nerovnosti rovností jednoduchou úpravou společenských konvencí.

Kořeny rasového realismu

Kořenem rasového realismu je smyslová zkušenost. Odlišné rasy *vypadají* odlišně jedna od druhé. Stejně tak i odlišné subrasy. Děti z rasové smíšených svazků vypadají jinak než ty z rasově stejnorodých. Dokonce i na povrchní pohled podobné rasové skupiny – jako australští Aboriginci a afričtí černoši – se od sebe při bližším zkoumání liší a pozorný pozorovatel je navzájem nezamění. Rasové odlišnosti nejsou pouhou záležitostí „barvy kůže“, ale také empiricky pozorovatelné morfologie a chování. [1]

Všimněte si, že netvrdím, že rasový realismus se zakládá na *vědě*. Lidé si byli vědomi rasových odlišností dávno před vznikem vědy. Ta přišla a vysvětlila pozorovatelné rasové

odlišnosti až později. A právě tyto pozorovatelné odlišnosti jsou alfou a omegou rasové vědy. Základem rasového realismu tedy není vědecké teoretizování, ale smyslová zkušenost.

Na tuto skutečnost nesmíme zapomínat, jelikož ukazuje, že problematické prvky rasových teorií žádným rozpoznatelným způsobem nemění odlišnosti mezi rasami.

Měli bychom také chápat rasový realismus jako automatickou, zdravý rozum vyjadřující pozici celého lidstva. Pozorujeme rozdíly mezi rasami, podrasami a hybridy – lidskými i jinými – ještě předtím, než se naučíme slova sloužící k jejich označení a předtím, než si začneme vytvářet teorie k vysvětlení těchto odlišností.

Živě si pamatuji svou první zkušenost s nebělochem: číšníkem v jídelním vagonu. Bylo mi asi 4 nebo 5 let. Zvláště mě zaujal barevný kontrast mezi dlaní a druhou stranou mužovy ruky. Poté co odešel, jsem se matky ptal na to, co jsem viděl a ona mi prozradila, že se nejednalo o bělocha, který zhnědnul, ale jiný druh člověka – „černocho.“ Odlišnost jsem ale *viděl* už předtím, než mi *řekla* její název a důvod – vlastně jsem se pídil po vysvětlení, *protože* jsem rozdíly viděl. Ani má matka ani já jsme nepochybně nevykonstruovali každému zjevné odlišnosti.

Jelikož základní, selský rozum odrážející pozicí je rasový realismus, musí stoupenci sociálního konstruktivismu svá tvrzení podložit argumenty. V této stati bych rád podrobil kritice čtyři běžné argumenty na podporu sociální konstrukce rasy, které vymezují následovně: (1) argument vycházející z obecné sociální konstrukce vědění; (2) argument týkající se proměnlivosti rasových kategorií; (3) argument rasového kontinua; a (4) argument opírající se o mlčení vědy. Nejedná se o vyčerpávající výčet, ani o „akademicky“ pojatou kritiku. [2] Zvolil jsem tyto argumenty z důvodu jejich oblíbenosti a častého užívání v běžných online debatách. Svou úvahu uzavírám odhalením politické agendy a mocenských tlaků za sociálním konstruktivismem pomocí aplikace teorie sociálního konstruktivismu na samotnou tezi sociální konstrukce rasy.

1. Obecná sociální konstrukce vědění

Jeden z argumentů pro sociální konstrukci rasy představuje jednoduchá dedukce z obecné teze, podle níž „je veškeré vědění sociální konstrukcí.“ Jedná se o filozofickou tezi o vztahu mysli a reality, podle níž neexistuje jediný správný popis libovolného aspektu reality, ale množství rovnocenných náhledů, relativních příslušným podmínkám různých komunit. Máme tak kupříkladu vědeckou verzi původu druhů i verzi biblickou, každá z nich produkt odlišných komunit bez neutrálního hlediska či kritéria, umožňujícího označit jeden z přístupů za lepší či pravdivější než ten druhý.

Tento druh relativismu považuji sám o sobě za filozoficky nedostatečný. [3] Selhává však také jako ospravedlnění pro sociální konstruktivismus rasy, jelikož svým způsobem dokazuje až příliš. Pokud je totiž vše sociálním konstruktem, ztrácí celý koncept svou užitečnost. Sociální konstrukt totiž dává smysl jedině při existenci opačného termínu, jmenovitě objektivních přirozených faktů.

Pokud by vše bylo sociálním konstruktem, musíme se ptát: chová se sociální konstrukt „*rasa*“ spíše jako sociální konstrukt „*peníze*“ nebo sociální konstrukt „*gravitace*“? Je totiž v moci společnosti změnit peníze, nikoliv však gravitaci. Filozof – obránce ideje o sociální konstrukci gravitace stále odchází z přednáškového sálu dveřmi a nikoliv oknem, jelikož ví, že některé sociální konstrukty lze ignorovat jen na vlastní nebezpečí.

Zastánci sociálního konstruktivismu zjevně chtějí, aby se rasa chovala spíše jako „sociální konstrukt“ peníze než jako „sociální konstrukt“ gravitace, pokud je však sociálním konstruktem vše, potřebují další argument k prokázání svých tvrzení, že rasové nerovnosti lze vymýtit společenskou dohodou či příkazem.

2. Proměnlivost rasových kategorií

Jeden z nejčastějších argumentů proponentů sociálního rasového konstruktivismu zní asi takto. (1) Pokud jsou rasové odlišnosti skutečné, pak se schémata rasové klasifikace nebudou lišit napříč časem a místem. (2) Schémata rasové klasifikace se v čase a místě liší. Kupříkladu totožný jedinec smíšené rasy může být na různých místech a v odlišných érách pokládán za bělocha i černocho. [4] Tím pádem nelze rasové rozdíly pokládat za skutečné. A jelikož rasové odlišnosti jsou buď skutečné či sociální konstrukty, musejí být sociálními konstrukty.

Tato teze naráží na dva základní problémy.

První premisu musíme jednoznačně zamítnout, protože se vyhýbá rozlišení mezi skutečností a míněním. Rasové rozdíly mohou být dokonale skutečné, ale lidská *mínění* o nich se mohou výrazně lišit. Jelikož jsme my lidské bytosti chybní stvoření, o jednom a tomtéž faktu mohou panovat četná mínění – což však skutečnosti nečiní ani o kapku méně objektivními, jen to dokazuje, že lidé nezdědili nedokázání být stejně objektivní jako fakta.

Často citovaný příklad různých standardů příslušnosti k černé rase potom o rasové realitě neříká zhora nic. Zaprvé už sama myšlenka kategorizace rasově smíšeného člověka jako bělocha či černocho se jeví problematickou – jednoduše proto, že se jedná o smíšeného jedince. Protože nepatří ani k jedné rasové kategorii, nepřekvapí, že lidé při pokusech o jeho klasifikaci dospívají k odlišným závěrům. Může tedy velmi snadno být sociální konvencí označovat Baracka Obamu za černocho. Přírodním faktem však zůstává, že vzešel z bílé matky a černošského otce, a proto je z poloviny černocho a z poloviny bělocho.

3. „Porcování“ kontinua

Další oblíbený argument zastánců sociální konstrukce rasy i vědění obecně spočívá na rozdělení mezi odlišnostmi v *míře* a odlišnostmi *druhovými*, a vypadá následovně: (1) Pokud jsou rasové odlišnosti rozdílnostmi *druhovými*, nemělo by existovat kontinuum hraničních a přechodných typů. (2) Mezi přechodnými rasovými typy kontinua existují. Proto existuje jediná rasa – lidská – a rasové odlišnosti nevycházejí z přírody, ale byly stvořeny lidmi. Uměle se snažíme naporcovat kontinuum, příroda totiž není rozdělena do rozdílných druhů. [5]

I na tomto argumentu nacházím dva zásadní problematické body.

Už první premisa mi přijde velmi pochybná: jen kvůli existenci přírodních kontinuí nelze zavrhnout skutečné odlišnosti mezi jejich jednotlivými částmi. Co se barev týče, červená postupně přechází do oranžové a různé kultury mohou mít různá označení pro barvy a rozeznávat mezi nimi jemnější či výraznější odlišnosti. Znamená to však, že neexistují žádné skutečné, pozorovatelné rozdíly mezi řekněme červenou a modrou?

Podle teorie evoluce lze nalézt společný původ a evoluční kontinuitu veškerého života na Zemi. Vymazává ale tato kontinuita skutečné odlišnosti mezi savci a ptáky, ptáky a plazy nebo hlísty a lidskými bytostmi? Jsou skutečně rozdíly mezi dinosaury a lidmi pouhým „sociálním konstruktem“? Neexistovali dinosauři předtím, než je mohli lidé „sociálně vykonstruovat“?

Pokud je rasa sociálním konstruktem, je jím také lidská rasa jako celek? A co potom společnost? Z čeho se skládá společnost *před* sociální konstrukcí lidské rasy? Je i společnost společenským konstruktem, což by nás přivedlo do neřešitelné smyčky (společnost je sociálním konstruktem sociálního konstruktů sociálního konstruktů...)? Nebo snad společenským konstruktem není? Je přirozeným faktem? Prostě *tady je*? Proč pak tedy přirozenými fakty nemohou být další věci, jako lidské bytosti či dinosauři?

Problematickým se jeví i druhý bod. Podle antropologů vycházejí všechny lidské rasy ze společných předků. V určitém čase se však oddělilo pět základních rasových skupin – kavkazoidní, mongoloidní, kongoidní, kapoidní a australoidní – a odlišilo se od společných předků i od sebe navzájem. Po dostatečně dlouhém čase, potřebném k vyvinutí odlišných vlastností a znaků, se tyto rasy znovu dostaly do kontaktu, což vedlo ke vzniku smíšených populací. [6] Existence rasově smíšených jednotlivců však nezneplatňuje reálné rozdíly mezi rasami o nic víc, než existence zelené barvy vyvrací reálnost modré a žluté barvy. [7]

4. Věda mlčí

Další populární tvrzení sociálních konstruktivistů zní, že věda myšlenku skutečných rasových odlišností dostatečně nedokazuje, a proto musí být pravdivý sociální konstruktivismus. Celý argument postupuje asi takto: (1) Pokud skutečně existují rasové odlišnosti, pak je věda jistě vysvětlí. (2) Věda rasové rozdíly nevysvětluje a proto žádné skutečné rasové rozdíly neexistují. Jelikož jsou rasové odlišnosti buď skutečností nebo sociálními konstrukty, musí být rasa sociálním konstruktem.

Argument trpí hned čtyřmi zásadními nedostatky.

Zprv se rasový realismus zakládá na pozorovaných rasových odlišnostech, nikoliv na platnosti vědeckých rasových teorií. Lidé vnímali rasové odlišnosti dávno před vznikem vědy a vnímají je i dnes – dokonce i ti z nás rasovou vědou zcela nedotčení (jak bývá pravidlem u rasových konstruktivistů). Proto první premisa jednoduše neplatí: *realita* rasy nezávisí na úspěchu či selhání vědeckých rasových *teorií*. Ty mohou vznikat a být diskreditovány,

pozorovatelné rozdíly však přetrvávají.

S druhou částí tvrzení by si vědci dovolili nesouhlasit. [8] Dokážeme určit rasu jednotlivce na základně morfologické či genetické analýzy jediné kosti nebo pramínku vlasů.

Sociální konstruktivisté pochopitelně příliš jasně nevymezují, v čem přesně věda ve vysvětlení rasy selhává, ale obecně naznačují, že věda (1) nedokázala vypíchnout jediný rys společný všem příslušníkům jedné rasy a naopak zcela chybějící u ras ostatních, [9] nebo že si žádná podobná teorie nezískala obecné uznání.

Takový požadavek na jediný základní odlišující rys pro každou rasu je však zcela svévolný. Příroda se nemusí přizpůsobovat našim požadavkům. A fakt, že si teorie nezíská obecného uznání, nemá mnoho do činění s její pravdivostí, s ohledem na už popsanou nedokonalost a různorodost lidského mínění. Upřímně řečeno pokládám většinu sociálních konstruktivistů za intelektuálně nečestné – a proto jen stěží kdy jakákoliv teorie objektivních rasových odlišností získá univerzální uznání, bez ohledu na pádnost svých argumentů.

Tento postoj také přehlíží skutečnost, že věda je v čase se odvíjejícím procesem. Proto dokonce i pokud by druhá premisa byla pravdivá, nevede k popsanému závěru – věda jednoduše *zatím ještě* nemusela přijít se správným vysvětlením. Ale neztrácejme trpělivost.

Poslední slabinou této argumentace se jeví být její předpoklad, že při absenci vědeckého vysvětlení rasy zůstává jedinou alternativou sociální konstruktivismus. Ve skutečnosti však je základní pozicí rasový realismus založený na empirickém pozorování, který na vědecké vysvětlení nijak nespolečá.

Sociální konstruktivismus coby sociální konstrukt

Sociální konstruktivisté se zpravidla při aplikaci svých tezí neomezují na oblast rasy. Mnozí označují za sociální konstrukt veškeré vědění a dokonce i realitu samotnou. Proto je na místě se ptát: je i sám sociální konstruktivismus sociálním konstruktem? Pokud ano, docházíme ke třem důležitým závěrům.

Podobně jako veškeré sociální konstrukty je i sociální konstruktivismus sám plodem jedinečných a historicky neopakovatelných okolností.

Jelikož se každá společnost dělí na vládcy a ovládané, každý sociální konstrukt bude poznamenán mocenskými zájmy vládnoucí vrstvy.

Pokud uznáme sociální konstruktivismus za sociální konstrukt a nikoliv přirozený fakt, jeho přijetí či odmítnutí se nezakládá na rozumu a přirozenosti, ale společenských pobídkách: morálním a politickým přesvědčením u skutečných vyznavačů, u zbytku pak na vymývání mozků, chamtivosti a strachu.

Sociální konstruktivismus za sebou má mohutné filozofické pozadí, dnes však slouží jako metafyzický postulát rovnostářského sociálně-inženýrského projektu k vyrovnání všech ras revoluční přeměnou Evropany vytvořených a ovládaných společností. Tato revoluce

samozřejmě nemůže vést k rasové rovnosti, ale může stvořit novou rasovou hierarchii, v níž budou stát Evropané na podřízených místech. Sociální konstruktivismus se tak ocitnul ve službách nově vzniknuvších elit, složené z vykořeněných plutokratů, barevných, sexuálních menšin a dalších outsiderů, v níž funguje organizovaná židovská komunita coby starší společník s řídicími pravomocemi. Proto tvoří sociální konstruktivismus prvek Kevinem MacDonaldem popisované „kultury kritiky“: kritiku a svržení evropské civilizace Židy inspirovanými a ovládanými intelektuálními hnutími jako marxismus, psychoanalýza, Frankfurtská škola, feminismus, dekonstrukcionismus a většina forem postmodernismu. [10]

Tato hnutí charakterizují pseudovědeckost, obskurantismus a nepokrytá etnicko-politická agenda. Nezískala vliv skrz rozum a vědu, ale pomocí subverze vzdělávacích, kulturních a politických institucí evropských společností. Nabytý vliv pak udržují díky indoktrinaci snadno ovlivnitelných a potlačování opozice.

Proto nelze sociální konstruktivismus porazit pouhou kritikou jeho až směšně chabých argumentů, z větší části pouhých nástrojů vědomého a cynického klamu. Jakmile zničíte jeden argument, hydře jednoduše naroste další hlava či dvě.

Sociální konstruktivismus musí být namísto toho poražen ve své vlastní hře: změnou společenských podmínek, z nichž vzešel; výměnou vládnoucích elit; zbavením moci a umlčením svých obhájců, stejně jako sám zbavuje moci a umlčuje své kritiky. Stručně řečeno musí být sociální konstruktivismus sociálně dekonstruován a nahrazen novou kulturní a politickou hegemonií založenou na rozumu, realitě a bílých zájmech. Můžeme to učinit v dobře víře, neboť sociální konstruktivismus je falešnou a zhoubnou ideologií, ničím jiným.

Rasový realismus je základní pozicí zdravého rozumu a navíc se opírá o nejkvalitnější vědecké poznatky z pole biologie. Sociální konstrukci rasy nelze ničím podepřít – blíže pravdě by bylo říci, že společnost je rasovým konstruktem, tedy že ji vytváření lidské bytosti, existující coby součást přírody a jejichž biologické charakteristiky formují a limitují podobu společnosti a kultury. Jakmile však už společnost vznikne, společenské konvence dále utvářejí podobu rasy příslušníků společnosti zaváděním eugenických či dysgenických pobídek k plození nebo jednoduše zákonodárnou cestou provedenou likvidací celých skupin. Příroda předchází kultuře, ale jakmile už jednou kultura existuje, zpětně působí na přírodu a modifikuje ji. [11] Jedině v tomto specifickém významu lze označit rasu za (částečný) sociální „konstrukt“, přestože bychom raději měli od používání této zavádějící jazykové konstrukce zcela upustit.

Poznámky:

[1] Skvělou základní učebnicí o rasách rozlišených pozorovatelnými morfologickými znaky, platnou dodnes, je kniha Carletona S. Coona, *The Living Races of Man* (New York: Random House, 1965). Zvláště cenná je díky četným fotografiím ilustrujícím typické rasové, subrasové a hybridní typy.

[2] Pro podrobnější informace o pozicích rasového realismu a proti sociálnímu

konstruktivismu viz Richard McCulloch, “Race: Reality and Denial,” *The Occidental Quarterly*, vol. 2, no. 4 (Winter 2002–2003): s. 5–26.

[3] Viz Paul Boghossian, *Fear of Knowledge: Against Relativism and Constructivism* (Oxford: Clarendon, 2007).

[4] Ta-Nehisi Coates, “What We Mean When We Say ‘Race Is a Social Construct,’” *The Atlantic*, May 15, 2013.

[5] Nevysloveným předpokladem tohoto argumentu je nutnost pasivity mysli, do níž se realita jednoduše vryje – a tak skutečně poznáváme objektivní realitu. Pokud je tedy v procesu nabývání vědění mysl jakýmkoliv způsobem aktivní, nepoznáváme už objektivní realitu, ale lidské konstrukty. Ayn Randová přichází s *reductio ad absurdum* tohoto argumentu, přestože jej mylně aplikuje na Kanta: „ (Kantův) argument zní v zásadě takto: člověk je omezen na vědomí jisté povahy, které vnímá samo sebe specifickými způsoby a nijak jinak a tudíž jeho vědomí chybí platnost; člověk je slepý, protože má oči – hluchý, protože má uši – pošetilý, jelikož má mysl – a věci, které vnímá, neexistují, protože je vnímá“ (Ayn Rand, “For the New Intellectual,” in *For the New Intellectual: The Philosophy of Ayn Rand* (New York: Random House, 1961), s. 33.

[6] Pro srozumitelný a dodnes platný popis rasové evoluce, viz Carleton S. Coon, *The Origin of Races* (New York: Knopf, 1962). Viz také Coon’s *The Living Races of Man*.

[7] John R. Baker to dokazuje ve svém díle *Race* (New York: Oxford University Press, 1974), s. 100.

[8] Pro jednoduché a poutavé shrnutí rasové vědy viz J. Philippe Rushton, *Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective*, 2. zvláštní, zkrácené vydání (Port Huron, Michigan: Charles Darwin Research Institute, 2000).

[9] Viz Joseph L. Graves, Jr., “The Biological Case against Race,” *American Outlook*, Spring 2002, s. 31.

[10] Kevin MacDonald, *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements* (Westport, Conn.: Praeger, 1998).

[11] Pro aktuální a přesvědčivý popis genetické a kulturní ko-evoluce, viz Gregory Cochran and Henry Harpending, *The 10,000 Year Explosion: How Civilization Accelerated Human Evolution* (New York: Basic Books, 2009).